

Arrest

nr. 112 933 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat R. AZAME SHALIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 29 juli 2010 te Marokko in het huwelijk met M.E., een man met de Belgische en de Marokkaanse nationaliteit.

1.2. Op 21 oktober 2010 diende verzoekster bij het Belgische consulaat te Casablanca een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.3. Verzoekster kwam op 22 januari 2011 het Rijk binnen en meldde zich op 24 januari 2011 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Sint-Jans-Molenbeek met het oog op haar inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.4. Op 21 februari 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Na door verzoeksters echtgenoot op de hoogte te zijn gesteld van het feit dat verzoekster de echtelijke woning had verlaten en dat een echtscheidingsprocedure werd opgestart verzocht verweerder verzoekster, bij schrijven van 11 januari 2012, om bewijzen van haar inkomsten, een kopie van haar paspoort, een medisch attest, een getuigschrift waaruit blijkt dat zij niet ten laste is van het OCMW, het bewijs dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering, stukken met betrekking tot de duur van haar verblijf in België en inlichtingen omtrent eventuele gezinsleden, haar integratie in de Belgische samenleving en inzake haar banden met haar land van oorsprong binnen een termijn van één maand over te maken. Dit schrijven werd verzoekster op 20 januari 2012 ter kennis gebracht.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 juli 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 26 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er tijdens de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan dit verblijfsrecht van familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de partners of echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er sinds 21.10.2011 geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten. Dit gebrek aan gezamenlijke vestiging wordt bevestigd door het negatieve relatieverslag dat door de politie van Sint-Jans-Molenbeek werd verricht dd. 14.02.2011 op het adres van de echtgenoot van de betrokkene.

Op 20.01.2012 werd aan de betrokkene een document betekend waarin bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de economische, culturele en sociale integratie van de betrokkene in het Rijk te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Uit de gegevens van haar dossier en het rijksregister blijkt dat de betrokkene pas sinds 22.01.2011 in het Rijk verblijft, dat zij momenteel alleenstaande is en dat zij pas 28 jaar is, waardoor zij in staat kan worden geacht haar leven in haar land van herkomst terug op te nemen en ginds werk te vinden. Aangezien de betrokkene er voor kiest de door onze dienst opgevraagde documenten niet voor te leggen kan er geen grondig onderzoek gevoerd worden naar de sociale, culturele en economische integratie in België en de bindingen met haar land van oorsprong. Daarom wordt verondersteld dat de

integratie van de betrokkene niet van die aard is dat zij het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk rechtvaardigt.

Het verblijfsrecht van de betrokkene wordt ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 11, § 2, eerste lid, 2°, 11, § 2, vijfde lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een gebrek aan motivering, van een onjuiste beoordeling van de feiten en van “*het niet nakomen van de verplichting voor de bestuurlijke autoriteit om alle elementen in aanmerking te nemen die relevant zijn voor de zaak*”.

Haar betoog luidt als volgt:

“De beslissing tot intrekking van een verblijfsrecht dat is toegekend, gebeurt nooit automatisch.

Artikel 11 § 2, voorlaatste alinea voorziet immers uitdrukkelijk een verzachtende omstandigheid die in onderhavig geval niet is onderzocht. Artikel 11 § 2 voorziet immers : « bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst ».

In onderhavig geval heeft de tegenpartij geen enkel aspect onderzocht van de verzachtende omstandigheid die door de wet wordt aangevoerd bij de mogelijkheid om een reeds toegekend verblijfsrecht in te trekken.

Dat immers, hoewel het juist is dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen, er toch moet op gewezen worden dat verzoekster niet aan de oorsprong ligt van het feit dat zij niet meer samenwonen ;

Dat dit te meer wordt vastgesteld door het politieverlag van 21/08/2011 (stuk nr. 3) evenals door het echtscheidingsvonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel die de vordering van de echtgenoot van verzoekster heeft afgewezen, waarbij gesteld werd dat « verzoekster op dit ogenblik nog altijd van mening is dat een verzoening nog altijd mogelijk is. Dat dit gezegd zijnde, de ontwrichting de verderzetting van het huwelijksleven niet alleen moet moeilijk maken, maar dat dit de verderzetting van het huwelijksleven moet onmogelijk maken, om de echtscheiding uit te spreken ».

Dat bovendien dezelfde Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel eveneens heeft vastgesteld dat « de enige elementen die zijn aangebracht ter ondersteuning van de vordering tot echtscheiding door de echtgenoot van verzoekster “eenzijdige verklaringen van Dhr. [E.] waren, die bovendien nog tegenstrijdig waren”» (stuk nr. 4).

Dat daarentegen de onherstelbare ontwrichting niet wordt vastgesteld, ondanks het feit dat de partijen al sinds 09/12/2011 gescheiden leven ; het veranderen van de sloten door Dhr. [E.] onmiddellijk na het

gedwongen vertrek van verzoekster uit de echtelijke woning (Zie in dit opzicht Burg. Rechtbank Aarlen, 3 oktober 2008, RTDF. 2010, p.235 ; Burg. Rechtbank Brugge, 15 december 2008, RTDF, 2011, p.234).

Dat, aangezien verzoekster niet aan de oorsprong ligt van het feit dat zij niet meer samenwonen, dit element in aanmerking moet genomen worden.

Dat de tegenpartij deze kwestie had moeten onderzoeken alvorens een standpunt in te nemen.

Dat er in die zin niets is gebeurd, te meer omdat de politie op de hoogte was van de klachten die verzoekster had ingediend, en zelfs het negatief bezoekverslag is opgesteld bij diezelfde politie.

Dat betreffende haar integratie, verzoekster de vraag voor een onderzoek naar de omstandigheden van haar economische, sociale en culturele integratie van 20/01/2012 nooit heeft ontvangen.

Dat terwijl zij altijd wettelijk gedomicilieerd is geweest, de tegenpartij het nationaal register had kunnen en moeten raadplegen alvorens een dergelijke vragenlijst aan verzoekster te betekenen.

Dat daar ook niets is gebeurd.

Dat verzoekster perfect tweetalig is (bewijs van haar integratie) en diverse opleidingen volgt (stuk nr. 5)."

3.1.2.1. In zoverre verzoekster betoogt dat er een gebrek is aan een motivering en dat het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar verzoekster betoogt dat er sprake is van een onjuiste beoordeling van de feiten, voert zij een schending van de materiële motiveringsplicht aan, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen luidde dit artikel, dat overeenkomstig artikel 40ter ook van toepassing is op de echtgenote van een Belg, als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verweerder kan op basis van voormeld artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gedurende een driejarige termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een familielid van een Belg die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van een Belg in het Rijk verblijft, wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Alvorens deze beslissing te nemen dient hij wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong in aanmerking te nemen.

Allereerst moet worden vastgesteld dat het niet ter discussie staat dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoekster en haar echtgenoot. Verzoeksters uiteenzetting dat zij niet aan de basis ligt van het feit dat zij en haar echtgenoot niet meer samenwonen, haar toelichting dat zij zich hieromtrent tot de politiediensten wendde en haar mededeling dat de rechtbank van eerste aanleg te Brussel oordeelde dat de echtscheiding nog niet kon worden uitgesproken doen geen afbreuk aan deze vaststelling en leiden niet tot de conclusie dat verweerder in casu geen toepassing kan maken van de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen. Verzoekster verliest schijnbaar uit het oog dat om een gezinscel te vormen beide echtelieden hiertoe bereid dienen te zijn en dat zij haar echtgenoot niet kan vervoegen indien hij dit niet toestaat.

Daarnaast moet worden geduid dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder wel degelijk de verplichting die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen om rekening te houden met duur van verzoeksters verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Hij heeft immers uitdrukkelijk naar artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verwezen en uiteengezet dat verzoekster nog niet lang in het Rijk verblijft, dat zij in België alleenstaand is en dat zij pas achtentwintig jaar oud is, zodat er kan worden aangenomen dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst en zij daar een arbeidsbetrekking kan vinden. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoekster geen medewerking verleende aan het door hem gevoerde onderzoek, zodat een meer verregaande analyse van haar sociale, culturele en economische integratie in België en inzake haar banden met Marokko niet kon worden doorgevoerd en dat aangezien verzoekster ervoor opteerde geen bewijzen inzake haar integratie aan te brengen mocht worden verondersteld dat deze niet van die aard was dat deze een beletsel kon vormen voor het nemen van de bestreden beslissing. De bewering van verzoekster dat zij nooit een vraag om inlichtingen met betrekking tot haar integratie vanwege verweerder mocht ontvangen is strijdig met de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt namelijk dat verzoekster op 20 januari 2012 verweerders verzoek om inlichtingen voor kennisname ondertekende. De Raad moet voorts benadrukken dat hij de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten omtrent verzoeksters talenkennis en de opleidingen die zij volgde die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt en die zij voorheen niet ter kennis van verweerder bracht hoewel deze haar daartoe de mogelijkheid bood. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Verzoekster lijkt ook voorbij te gaan aan het feit dat zij als echtgenote van een Belg valt onder de meer gunstige bepalingen van hoofdstuk I van titel II van de Vreemdelingenwet en dat zij derhalve haar verblijfsrecht niet verkreeg op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, doch wel op grond van artikel 40ter van deze wet en dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Aangezien door de politiediensten werd vastgesteld dat zij niet samenwoont met haar echtgenoot en daar verweerder, zoals bij de bespreking van het vorig onderdeel van het middel werd aangegeven, alvorens de bestreden beslissing te nemen rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van verzoeksters gezinsband, met de duur van

verzoeksters verblijf in het Rijk en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in haar land van herkomst kan verzoekster niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder de artikelen 10, 11, § 2, eerste lid, 2° en 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet – bepalingen die algemeen van toepassing zijn – heeft geschonden.

3.1.2.4. Door te stellen dat verweerder is tekortgekomen aan zijn verplichting om alle elementen in aanmerking te nemen die relevant zijn voor de zaak voert verzoekster in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Met verwijzing naar de bespreking van de vorige onderdelen van het middel moet evenwel worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen tal van inlichtingen heeft verzameld en verzoekster heeft uitgenodigd om ook een aantal documenten aan te brengen. Het feit dat verzoekster naliel om gevolg te geven aan de vraag van verweerder om bepaalde stukken over te maken en verweerder derhalve genoodzaakt was om zijn beslissing te baseren op inlichtingen die hij via andere kanalen verkreeg laat niet toe te concluderen dat verweerder onzorgvuldig optrad en de bestreden beslissing niet op een correcte wijze heeft voorbereid en niet heeft gesteund op een juiste feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van enig ander niet nader toegelicht beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Op geen enkel moment blijkt uit de betwiste beslissing dat de tegenpartij op eender welke manier haar beslissing zou afgewogen hebben tegen het recht dat de verzoekende partij haalt uit artikel 8 van het EVRM.

Het behoort tot de vaste rechtspraak dat, wanneer het verblijfsrecht reeds is toegekend, het evenredigheidsonderzoek strikt en nauwkeurig moet gebeuren.

In onderhavig geval is er geen sprake van enige afweging noch van enig onderzoek zoals bedoeld in artikel 8.

De beslissing moet dan ook nietig verklaard worden omwille van schending van artikel 8 van het EVRM, in overeenstemming met de motieven zoals hierboven uiteengezet.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nu verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoekster blijft op dit punt in gebreke. Zij toont niet aan dat zij enig gezinsleven heeft met een in België verblijvende persoon en zij maakt evenmin aannemelijk dat enig door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect van haar privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht zoals vervat in de rechtsspreuk *“audi alteram partem”*.

Haar uiteenzetting luidt als volgt:

“Verzoekster is niet gehoord met betrekking tot haar situatie alvorens de tegenpartij haar beslissing heeft genomen.

In een vonnis van 19 oktober 2010 heeft de 2e Kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel de inhoud herbevestigd van de algemene beginselen van bestuursrecht, namelijk de beginselen van onpartijdigheid, goed bestuur en tegenspraak :

« Tot de algemene beginselen van bestuursrecht, een niet-schriftelijke bron van recht en dus van toepassing, zelfs zonder tekst, behoren de beginselen van onpartijdigheid, goed bestuur en tegenspraak (waaronder het recht op verdediging en de rechtsspreuk « audi alteram partem », wat twee verschillende beginselen zijn - Cf J, Jaumotte. Les principes de droit administratif à travers la jurisprudence administrative, le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création (1946-1996), uitgegeven door B. Bléro, V.U.B., Centrum voor openbaar recht, Collectie van de Faculteit Rechten van de V.U.B., Bruylant, 1999, p.663 ».

Het recht om gehoord te worden, is van toepassing, zelfs zonder tekst, in geval van een niet-disciplinaire maatregel genomen tegenover een openbaar ambtenaar; wanneer dit een ernstige maatregel is die genomen is omwille van zijn gedrag en voor elke bestuursmaatregel die ernstige schade berokkent aan een recht of een belang van een burger. Het moet de betrokkene toelaten om zijn standpunt uit te drukken (waarom de geplande maatregel niet verantwoord zou zijn op grond van de wettelijkheid ervan en het belang van de dienstverlening - Cf. RvS nr. 197.329 van 19 juli 2004. Lecocq.) en het moet de administratie toelaten om de geplande maatregel te nemen met kennis van zaken. Dit recht om gehoord te worden, vertoont gelijkenis met het beginsel van goed bestuur dat vereist dat de autoriteit haar beslissing met zorg voorbereidt, evenals met het beginsel van eerlijke gerechtelijke behandeling.

Het recht om gehoord te worden, is dus ruimer dan het recht op verdediging, dat beperkt is tot de strikt disciplinaire procedures ».

« In tegenstelling tot de rechten van de verdediging, heeft het recht om gehoord te worden ook betrekking op zaken buiten het disciplinaire en worden door de administratieve jurisprudentie verzachtende omstandigheden toegelaten met betrekking tot het recht om gehoord te worden :

- Wanneer de feiten gemakkelijk en ontegensprekelijk vastgesteld kunnen worden.*
- Wanneer de dringendheid die vastgesteld wordt in de concrete omstandigheden van het onderhavige geval verhinderen dat de persoon gehoord wordt vóór de beslissing - Cf. RvS nr. 186.1981 van 10 oktober 2008, SPRL La Séniorie les Héliotropes - (in dit geval zal de persoon zo snel mogelijk gehoord).*
- Wanneer de persoon niet binnen een redelijke termijn kan gecontacteerd worden.*
- Wanneer de betreffende persoon reeds gehoord is en een nieuwe hoorzitting niet nodig is om een nieuwe beslissing te nemen »*

Er wordt door de jurisprudentie aangenomen dat de autoriteit op grond van de algemene beginselen van goed bestuur, de betrokkene moet horen, ongeacht of dit een burger, een gemachtigde of een statutair of contractueel personeelslid is, of zelfs een zelfstandige, alvorens een ernstige maatregel tegenover hem/haar te nemen met betrekking tot zijn/haar persoon of zijn/haar gedrag, zoals bijvoorbeeld in geval van ontslag omwille van definitieve arbeidsongeschiktheid of ongerechtvaardigde afwezigheid ».

Aangezien de beslissing om het verblijfsrecht in te trekken, een ernstige maatregel is ten opzichte van verzoekster, had de tegenpartij verzoekster moeten horen alvorens haar beslissing te nemen in het licht van de elementen die haar ter kennis zijn gebracht en die op zijn minst aantonen dat een intrekking van het verblijfsrecht niet kon worden opgelegd.

Aangezien zij dat niet heeft gedaan, heeft zij het algemeen beginsel van goed bestuur en van tegenspraak geschonden, en meer in het bijzonder de rechtsspreuk « audi alteram partem ».”

3.3.2.1. In zoverre verzoekster wederom een schending aanvoert van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.2.2. De hoorplicht waarnaar verzoekster verder verwijst is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). De hoorplicht waarnaar verzoekster verwijst is zonder uitdrukkelijke bepaling in administratieve procedures enkel van toepassing in tuchtzaken zodat er in casu geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond bij het nemen de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)).

Het horen kan wel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat verzoekster noodzakelijkerwijs mondeling haar bemerkingen diende te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Zoals reeds gesteld had verzoekster de mogelijkheid om vooraleer de bestreden beslissing werd genomen alle, volgens haar nuttige, stukken over te maken. Zij heeft, ondanks het feit dat dit haar uitdrukkelijk werd gevraagd, evenwel nagelaten eventueel dienstige stukken neer te leggen.

Verzoekster kan niet enerzijds weigeren in te gaan op uitnodigingen van het bestuur en vervolgens betogen dat zij niet de kans kreeg om haar standpunt te verduidelijken.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter van vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK